

balans raken. Pewero had nooit begrepen hoe het kon dat het hart van een overledene net zo licht kon zijn als de veer van een vogel. Zijn vader had op een gegeven moment de moed maar opgegeven om hem duidelijk te maken wat hier precies mee bedoeld werd. In ieder geval was het duidelijk dat je flink in de nesten zat als je hart zwaarder was dan de veer. Want dan had je gelogen. In plaats van een veilige tocht naar het dodenrijk, zou er een vreselijk monster verschijnen met de kop van een krokodil, het lijf van een leeuw en de poten van een nijlpaard. Dit beest zou je met huid en haar verslinden! Had je echter goed geleefd, dan bleef de weegschaal in balans en mocht je naar het hiernamaals.

Zover was het voor de farao nog niet. De sarcofaag was nog dicht en er waren geen sporen in het graf te vinden van een vreselijke doodstrijd die de farao met het monster had moeten leveren.

Hij opende een houten kist die naast de sarcofaag stond. In de kist stonden vier grote potten van bijna spierwit steen. De deksels van drie van de potten werden gevormd door de koppen van verschillende dieren. Pewero herkende een baviaan, een jakhals en een havik. De vierde pot had een mannenhoofd als deksel. Misschien wel de farao zelf. Alle potten waren dicht. Zijn vader had hem ook de betekenis van deze potten uitgelegd. Canopen waren het. Hier deden de priesters alle organen van de overledene in. Ze moesten goed bewaard blijven, want de farao zou ze in het hiernamaals hard nodig hebben, anders zou hij immers niet verder kunnen leven. In een van de potten zat dus het hart van de farao. Nog niet gewogen door Osiris. Pewero deinsde terug. Stel je voor dat hij slechts korte tijd voordat Osiris zijn oordeel uit zou spreken het graf geopend had! Hij keek angstig in het rond. Hij moest opschieten!

‘De sarcofaag,’ sprak hij half hardop, ‘kon ik de sarcofaag maar openmaken.’

Het deksel van de sarcofaag zag er zwaar uit. Hoe zou hij dat ooit in zijn eentje van zijn plaats krijgen? Zijn vingers gleden langs de rand van het deksel. Daar! Een kleine inkeping! Met wat moeite wurmde hij de punt van zijn beitel in de inkeping en begon te duwen. Het deksel was te zwaar. Het lukte hem zelfs niet het maar een klein beetje van zijn plaats te krijgen. Hij smiet zijn beitel op de grond en probeerde er met al zijn kracht beweging in te krijgen. Niets. Hij hijgde. Wat dan? Hij moest vlug zijn voordat de wachters hem bij hun volgende ronde zouden ontdekken.

Hij wist dat hij in zijn eentje de prachtige gouden beelden die in het graf geplaatst waren niet zou kunnen dragen. Jammer, want hij zou er veel aan kunnen verdienen. Hij moest zich richten op de oesjebties die de priesters her en der in het graf geplaatst hadden. En juwelen, er waren vast ook veel juwelen in het graf verstoppt! Als een bezetene begon hij de manden in de grafkamer te doorzoeken. Hij gooide snel een paar oesjebties in de linnen tas die hij had meegenomen en smiet de halflege mand aan de kant. In een andere mand vond hij wat papyrusrollen. Daar had hij niets aan. Hij duwde de mand met dadels opzij. Onder de mand lag een prachtige gouden dolk. Het heft van de dolk was bezet met de mooiste edelstenen die hij ooit had gezien. Hij hield de dolk tegen het maanlicht. Rood, blauw, alle kleuren van de regenboog! Ook de dolk verdween in zijn tas. Hij draaide in het rond. Pewero wist niet goed waar hij moest beginnen. Er lag zoveel in het graf, gouden stoelen, zelfs hele bedden en een heuse strijdswagen! Maar dat was allemaal veel te groot om mee te nemen.

Plotseling viel zijn oog op een grote met noten gevulde mand. Hij deed een stap opzij zodat het maanlicht volledig op de mand viel. Er blonk iets tussen de noten! Met twee handen tegelijk gooide hij de noten uit de mand. Op de bodem van de mand lagen diverse juwelen verstopt. Een ketting gemaakt van gouden leeuwenkoppen, twee brede gouden armbanden, kralenkettingen zo blauw als de lentelucht. En nog veel meer! Zulke mooie sieraden had hij nog nooit gezien. Allemaal zonder twijfel hele waardevolle spullen! Razendsnel stopte hij zijn buit in zijn tas. Plots bleef hij stokstijf staan. Hij keek verschrikt om zich heen.

Stemmen! Hij hoorde stemmen buiten het graf! Hij hield zijn adem in. De wachters? Het was te laat om nu nog te vluchten. De wachters zouden hem nu zeker vinden en hem waarschijnlijk ter plekke vermoorden als ze de ravage die hij had aangericht zouden zien. Hij hoorde bij de ingang van het graf een steen uit de muur vallen. Het gat dat hij had gemaakt was natuurlijk veel te klein voor de wachters om doorheen te kruipen. Er viel nog een steen. In paniek keek hij om zich heen. Achter in het graf zag hij een groot godenbeeld staan. Pewero graaide zijn spullen bij elkaar en kon nog net de amulet die uit zijn tas viel oprapen voordat hij zich vlug achter het beeld verstopte. Aan de andere kant van het graf hoorde hij een paar mannen fluisteren. Zijn hart bonsde in zijn keel. Hun ogen zouden nog niet zo aan het donker gewend zijn als de zijne. Misschien kon hij hiervan gebruik maken en uit het graf vluchten voordat ze hem te pakken zouden krijgen. Maar hij durfde niet. De mannen fluisterden nog steeds. Als het wachters waren, waarom moesten ze dan fluisteren, vroeg hij zich af. Ze konden toch gewoon hardop praten? En ze hadden ook geen fakkel of olielamp bij zich. Pewero probeerde crachter te komen